

45. felhívja a nemzetközi adományozó közösséget, hogy támogassa a WHO-t és annak megelőzésre irányuló kemoterápiás stratégiáját, amely a jó minőségű féreghajtó gyógyszerek (albendazol, ivermectin, praziquantel) megfelelő és megbízható készletei elérhetőségének javítását tűzte ki célul, hogy megelőzze és kezelje a parazitás féreg-fertőzéseket és létrehozzon egy átfogó beszerzési szolgálatot;
46. felhívja az AKCS-országokat és az EU-t, hogy az elsődleges gondozás és a közösségi alapú rehabilitáció, a közvélemény és a szakemberek tájékoztatása révén, valamint a megbélyegzés és a hátrányos megkülönböztetés elleni küzdelemmel kötelezzék el magukat az elmebetegséggel, az idegrendszer rendellenességeivel és sérüléseivel sújtott betegek ellátásának megerősítése mellett;
47. úgy véli, hogy a cukorbetegséget és a hozzá hasonló eseteket diagnosztizálni, kezelni és ellátni képes szolgálat sok ember életét meg tudná menteni és csökkentené a rokkantságot; és úgy véli, hogy ki kellene terjeszteni főként az inzulinhoz és más gyógyszerekhez való hozzáférést, és kiépíteni a szakemberi hálózatot, valamint kialakítani a képzésüket;
48. felhívja az AKCS-országok kormányait és a Bizottságot, hogy támogassák a szülészeti fisztula megelőzését és gyógyítását célzó programokat, ideértve a házasságkötéshez törvény szerint szükséges életkort meghatározó rendelkezések tiszteletben tartását, a szülészeti ellátáshoz való általános hozzáférhetőséggel és a reprodukzív egészséggel kapcsolatos felvilágosítást, valamint a kezelésen átesett leányok és nők társadalmi visszailleszkedését;
49. utasítja társelnökeit, hogy továbbítsák ezt az állásfoglalást az AKCS-EU Tanácsnak, a WHO-nak, az Európai Bizottságnak, az Afrikai Uniónak, a Világbanknak és az IMF-nek.

## ÁLLÁSFOGLALÁS <sup>(1)</sup>

### **a természeti csapásokról az AKCS-államokban: európai uniós készenléti finanszírozás (EFA-források) és segélyek (ECHO-források)**

Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- amely 2007. november 19-e és 22-e között ült össze Kigaliban (Ruanda),
- tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (2) bekezdésére,
- tekintettel a Cotonoui Megállapodásra, és különösen annak 30. cikkére (regionális együttműködés) és 32. cikkére (környezet és természeti erőforrások),
- tekintettel az Új Partnerség Afrika Fejlesztéséért (NEPAD) környezetvédelmi kezdeményezésére,
- tekintettel az éghajlatváltozásról és a fejlesztésről szóló határozatra és a „Zöld sövény a Szaharának” kezdeményezés végrehajtásáról szóló határozatra, amelyeket az AU Közgyűlése fogadott el 2007. január 29–30-i ülészakán,
- tekintettel az AKCS Miniszterek Tanácsa által a 2004. május 4–5-én Gaborone-ban (Botswana) tartott 79. ülészakon elfogadott 3. sz. határozatra, amely megerősítette az elsivatagodással kapcsolatos politikák és a száraz földterületekkel kapcsolatos kérdések általános érvényesítésének szükségességét, hogy kezeljék a fenntartható gazdálkodással kapcsolatos kritikus ügyeket, mint például az aszályok, az erdőirtás és a vízforrások kérdése,
- tekintettel az AKCS állam- és kormányfői által a 2004. június 23–24-én Maputóban (Mozambik) tartott 4. csúcstalálkozón elfogadott 3/LXXIX/04 sz. határozatra, amely hangsúlyozta, hogy az AKCS-államok, azok régiói és lakossága rendkívül kiszolgáltatottak a természeti csapásokkal és az azokhoz kapcsolódó környezeti problémákkal szemben, valamint bátorította a feleket, hogy vállaljanak kötelezettséget az e problémák leküzdésére irányuló megelőző kezdeményezések támogatására,

<sup>(1)</sup> Elfogadta az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2007. november 22-én Kigaliban (Ruanda).

- tekintettel a 2007. március 8–9-i Európai Tanács elnökségi következtetéseire, amelyek hangsúlyozták az arra irányuló stratégiai célkitűzés megvalósításának fontosságát, hogy a globális átlaghőmérsékletet úgy korlátozzák, hogy az legfeljebb 2 °C-kal haladja meg az iparosodás előtti szintet,
  - tekintettel az EU, Kanada és Japán által a G8-ak 2007. júniusi heiligendammi ülésén elfogadott megállapodásra, amely szerint 2050-ig legalább a felére csökkentik a globális CO<sub>2</sub>-kibocsátást,
  - tekintettel a 2007-ben Nobel-békedíjjal kitüntetett, éghajlatváltozással foglalkozó kormányközi bizottság (IPCC) jelentéseire, és különösen az IPCC II. munkacsoportjának „Hatások, alkalmazkodás és sebezhetőség” című negyedik értékelő jelentésére,
  - tekintettel a 2005. évi millenniumi ökoszisztéma értékelő jelentésre, amely a Föld több természeti erőforrásának felhasználását és degradálódását tanulmányozza,
  - tekintettel az ENSZ éghajlatváltozásról szóló keretegyezményére (UNFCCC) és annak Kiotói Jegyzőkönyvére,
  - tekintettel az Agenda 21-re, a környezetről és a fejlődésről szóló riói nyilatkozatra és a fenntartható erdőgazdálkodás alapelveiről szóló nyilatkozatra, amelyeket az 1992. június 3–14-én Rio de Janeiróban (Brazília) tartott, az ENSZ Kereskedelmi és Fejlesztési Konferenciáján több mint 178 kormány elfogadott, és amelyek elveit a Johannesburgban (Dél-Afrika) 2002. augusztus 26-a és szeptember 4-e között tartott, a fenntartható fejlődésről szóló világ-csúcstalálkozón (WSSD) kifejezetten megerősítették,
  - tekintettel az elsivatagodás elleni küzdelemről szóló ENSZ-egyezményre, amelyet 1994. június 17-én fogadtak el Párizsban, és amely 1996. december 26-án lépett hatályba,
  - tekintettel a természeti csapások kockázatának csökkentéséről (DRR) 2005. január 18–22-én tartott világkonferencia zárójelentésére, és különösen a „2005–2015-ös Hyogói cselekvési keret: A nemzetek és közösségek rugalmas hozzáállásának kialakítása a természeti csapásokkal szemben” c. dokumentumra,
  - tekintettel az ENSZ Közgyűlésének 2002. december 20-i, „A jokohamai stratégia felülvizsgálata és cselekvési terve a biztonságosabb világ érdekében – iránymutatások a természeti csapások megelőzésére, a felkészülésre és a hatások mérséklésére” című 57/256. sz. határozatára, valamint az ENSZ „Barbados plus 10” elnevezésű, a kis fejlődő szigetállamokról szóló nemzetközi ülésére (SIDS), amelyet 2005. januárjában tartottak Mauritiuson,
  - tekintettel az 1999. április 1-jén Strasbourgban elfogadott, az AKCS-EU együttműködési keret összefüggésében az éghajlatváltozásról és kis fejlődő szigetállamokról szóló állásfoglalására <sup>(1)</sup>, a 2004. február 19-án Addisz-Abeában elfogadott, a Csendes-óceánon, az Indiai-óceánon és a karibi térségben a ciklonok által okozott károkról és a természeti csapásokra adott gyors válasz szükségességéről szóló állásfoglalására <sup>(2)</sup>, a 2004. november 25-én Hágában elfogadott, a karibi térségben pusztító hurrikánok okozta károkról szóló állásfoglalására <sup>(3)</sup> és a 2005. november 24-én Edinburgban elfogadott, a természeti katasztrófák okairól és következményeiről szóló állásfoglalására <sup>(4)</sup>,
  - tekintettel Szociális és Környezetvédelmi Bizottsága jelentésére (APP/3802/05),
- A. mivel a természeti csapások és a természeti erőforrások kimerülése súlyos veszélyt jelent a szegénység csökkentésére és a millenniumi fejlesztési célok megvalósítására,
- B. mivel az AKCS-országok elhanyagolható mértékben járulnak hozzá az éghajlatváltozás okaihoz, ugyanakkor ők szenvedik meg legsúlyosabban annak következményeit; mivel az éghajlatváltozás lassíthatja a fenntartható fejlődés irányába tett előrelépések ütemét, vagy közvetlenül a hátrányos hatásoknak való nagyobb kitettségen keresztül, vagy pedig közvetve, az alkalmazkodási kapacitás romlásán keresztül,

<sup>(1)</sup> HL C 271., 1999.9.24., 30. o.

<sup>(2)</sup> HL C 120., 2004.4.30., 44. o.

<sup>(3)</sup> HL C 80., 2005.4.1., 36. o.

<sup>(4)</sup> HL C 136., 2006.9.6., 22. o.

- C. mivel a természeti csapások hatása különösen hátrányos a fejlődő országokra, mivel megfordítja a fejlesztési együttműködés előnyös hatásait, akadályozza a további növekedést és a szegénység felszámolását, és súlyos veszteségeket okoz a biodiverzitásban,
- D. mivel az AKCS-államok előtt álló kulcsfontosságú kihívás, hogy a természeti csapások kockázatának csökkentésére, a helyreállításra és irányításra irányuló nemzeti és regionális tevékenységek kialakításával és erősítésével hatékonyan kezeljék a természeti csapások hosszú távú hatásait,
- E. mivel az AKCS-országok az ökoszisztéma szempontjából sokféle szolgálatot tesznek a világnak, anélkül, hogy ezért méltányos ellentételezést kapnának,
- F. mivel az új kutatások megerősítik, hogy Afrika az egyik leginkább kiszolgáltatott kontinens az éghajlat változékonyságával szemben a többszörös megpróbáltatások és az alacsony alkalmazkodóképesség miatt; mivel 2020-ra az előrejelzések szerint 75–250 millió afrikai lesz kitéve az éghajlatváltozásnak betudható fokozott vízhiánynak; mivel a mezőgazdasági termelés, a halászat és az élelmiszerhez való hozzáférés az előrejelzések szerint szintén súlyos veszélybe kerül,
- G. mivel az éghajlatváltozás következtében az előrejelzések szerint 2050-re olyan szintre csökkennek a vízforrások, hogy már nem lehet teljesíteni a szükségleteket számos kis szigetállamban, például a karibi térségben, az Indiai-óceánon és a Csendes-óceánon, melyek különösen kiszolgáltatottak a tengerszint emelkedésének és a természeti csapásoknak,
- H. mivel a 21. század vége felé az előrejelzések szerint a tengerszint emelkedése érinteni fogja az alacsonyan fekvő part menti területeket, ahol nagyszámú népesség lakik, és ezt várhatóan áradások, árhullámok, erózió és más part menti veszélyek súlyosbítják, amelyek hatást gyakorolnak a helyi erőforrásokra és a turizmusra, veszélyeztetik a településeket, a létesítményeket és az alapvető infrastruktúrát,
- I. mivel a nem éghajlati jellegű megpróbáltatások növelhetik az éghajlatváltozással és természeti csapásokkal szembeni kiszolgáltatottságot azzal, hogy csökkentik az ellenálló képességet, és csökkenthetik az alkalmazkodóképességet, valamint a megelőző és mérséklő intézkedések hatásait, mert a forrásokat egymással versengő szükségletekre fordítják,
- J. mivel a fenntarthatóság elősegítésére és az éghajlatváltozással és a természeti csapásokkal szembeni kiszolgáltatottság csökkentésére irányuló tervek közül kevés tartalmazta az alkalmazkodóképesség előmozdítását,
- K. mivel a természeti csapások kockázatának csökkentése elsődlegesen nemzeti felelősség, és mivel megerősített együttműködésre és partnerségre van szükség regionális és nemzetközi szinten,
- L. mivel a környezetvédelmi ügyeket, a természeti csapásokra való felkészültséget és azok megelőzését, valamint az éghajlatváltozás hatásainak mérséklését nem érvényesítették általánosan az EK valamennyi segélyprogramjában és az azokhoz kapcsolódó eszközökben, noha ezek valamennyi ország számára fontosak,
- M. mivel az energiabiztonság előmozdítására irányuló politikák és más hatásmérséklő erőfeszítések az elkövetkező évtizedekben nagy hatást gyakorolnak az üvegházhatást okozó gázok kibocsátásának alacsonyabb stabilizációs szinten tartásával kapcsolatos lehetőségekre,
- N. mivel a tiszta fejlesztési mechanizmuson (CDM), a Globális Környezetvédelmi Eszközön (GEF) és a technológiaátadásra nyújtott fejlesztéstámogatáson keresztül beáramló pénzügyi eszközök eddig korlátozottak voltak, és földrajzilag egyenetlenül oszlottak el,
- O. mivel a fejlődési pálya módosításával a fejlődés fenntarthatóbbá tétele nagy mértékben hozzájárulhat az éghajlatváltozás mérsékléséhez, azonban a végrehajtás forrásokat tehet szükségessé a többszörös akadályok áthidalása érdekében,
1. hangsúlyozza azokat a veszélyeket, amelyeket a természeti csapások és az éghajlatváltozás jelentenek a fenntartható fejlődésre, a szegénység felszámolására és a millenniumi fejlesztési célok elérésére; hangsúlyozza továbbá a 7. millenniumi fejlesztési célkitűzés fontosságát a környezet fenntarthatóságának biztosításában;

2. megállapítja a természeti csapások számának és gyakoriságának növekedését, azok pusztító hatását és a szegény emberek jelentős kiszolgáltatottságát ezekben a helyzetekben; hangsúlyozza, hogy egyre nehezebb különbséget tenni a természeti és az ember által okozott katasztrófák között, amikor is a kockázatokot nem csak a természeti veszélyek határozzák meg, hanem az emberi tevékenység és a tervezés hiánya is;
3. hangsúlyozza, hogy hatékony globális válaszokat kell adni az AKCS-országokban a természeti csapások által okozott problémákra, amiben az iparosodott országoknak kell felelősséget vállalniuk, és vezető szerepet kell játszaniuk az üvegházhatást okozó gázok hatásainak leküzdésében is, amelyek hozzájárultak az éghajlatváltozáshoz;
4. felkéri az AKCS- és EU-államok kormányait és parlamentjeit annak biztosítására, hogy a természeti erőforrások kiaknázása ne okozzon nagy ökológiai egyensúlyhiányt; ezzel kapcsolatban aggodalommal jegyzi meg, hogy a túlzott fakivágás és az illegális fakitermelés elsivatagodáshoz és éghajlatváltozáshoz vezethet, amivel szemben felelős és hatékony erdészeti politikával, megfelelő újraerdősítési gyakorlatokkal és fenntartható mezőgazdasági gyakorlatokkal kell fellépni; felszólítja a természeti erőforrásokat kiaknázó vállalatokat, hogy tartsák be a környezetvédelmi előírásokat és szabályokat;
5. tudomásul veszi az éghajlatváltozás következményeit és kihívásait, azaz a szélsőséges éghajlati feltételek és a csökkenő természeti erőforrások formájában jelentkező következményeket és kihívásokat, amelyek súlyos fejlődési és biztonsági következményekkel járnak, például a kiszolgáltatottság növekedése, a természeti erőforrásokért vívott konfliktusok és a természeti csapások által kiváltott migráció; hangsúlyozza ezért, hogy a természeti csapások kockázatának csökkentése keretében foglalkozni kell az éghajlatváltozás mérséklésével és az ahhoz való alkalmazkodással;
6. megjegyzi, hogy a természeti csapások nagy léptékű népességmozgásokhoz vezethetnek, és elismeri, hogy a természeti csapások kockázatának csökkentése ugyan mindenekelőtt nemzeti felelősség, azonban az AKCS- és EU-államok kormányainak feladata, hogy szolidaritást tanúsítsanak az érintett nemzetekkel szemben;
7. rámutat a WHO figyelmeztetéseire azzal kapcsolatban, hogy milyen rendkívül nagy kockázatot jelent a globális felmelegedés az egészségre a déli országokban, különös tekintettel a maláriára és a látásra, és fellépést sürget, hogy támogassák az ezeknek a súlyos egészségügyi problémáknak a megelőzésére, orvoslására és kezelésére irányuló intézkedéseket;
8. felszólít arra, hogy vezessenek be határidőkhöz kötött átfogó stratégiát, melynek célja, hogy a természeti csapások kockázatának csökkentését, a természeti csapásokra való felkészültséget és az éghajlatváltozási stratégiákat általánosan érvényesítsék valamennyi nemzeti fejlesztési tervben, uniós fejlesztési politikában és humanitárius segítségnyújtásban; hangsúlyozza, hogy ezeket a stratégiákat egy hosszú távú, a természeti csapásokkal szembeni kiszolgáltatottságra irányuló megközelítés keretében támogatnia kell a civil társadalomnak, a helyi közösségeknek és a hatóságoknak;
9. felszólítja az EU tagállamait, hogy támogassák az AKCS-országokat az embereket középpontba helyező, a természeti csapások kockázatának csökkentésére, az éghajlatváltozási és a válsághelyzetek megelőzésére irányuló tervek kialakításában, amelyeknek magukban kell foglalniuk a mérséklő és alkalmazkodási stratégiákat, a korai előrejelző rendszereket, a természeti csapásokra való felkészülési és evakuálási stratégiákat, a vészhelyzeti biztonsági övezeteket, biztosítási rendszereket és a humanitárius erőforrások gyors elosztására szolgáló finanszírozást; felhívja továbbá az AKCS-országokat annak biztosítására, hogy ezek az intézkedések a végrehajtás céljából erős intézményi alapokon nyugvó nemzeti és helyi prioritások legyenek, és vegyék figyelembe a kiszolgáltatott csoportok szükségleteit;
10. felhívja az EU-t, hogy legalább 10 % többletfinanszírozást utaljon ki a humanitárius segítségnyújtás költségvetése számára a természeti csapások kockázatának csökkentése céljából és abból a célból, hogy jelentősen növelje a természeti csapások kockázatának csökkentésére, valamint az éghajlatváltozás mérséklésére és az alkalmazkodásra szánt forrásokat a fejlesztési segélyek költségvetése keretében, anélkül, hogy veszélyeztetné a többi erőfeszítést, különösen az alapvető egészségügyi ellátások és az oktatás terén;
11. hangsúlyozza, hogy az AKCS-államok és régiók igénylik a nemzetközi közösség támogatását, ami ahhoz szükséges, hogy nemzeti és regionális szinten javítsák a természeti csapások hatásainak mérséklését, a felkészültséget és a korai előrejelző kapacitásokat, hogy növeljék a közvélemény tudatosságát a természeti csapások csökkentésével és előrejelzésével kapcsolatban, és hogy választ adjanak a vészhelyzetekre,
12. sajnálja, hogy a növekvő szükségletek ellenére nagyon kevés forrást rendeltek az AKCS-EU természeti katasztrófa eszközhöz, ugyanakkor üdvözli annak létrehozását; felszólítja az EU-t, hogy a 10. EFA és más EU-költségvetési tételek keretében rendeljen többletforrásokat az eszközhöz, hogy megfelelően támogassák az AKCS-államokat és -régiókat a természeti csapások kockázatának csökkentésében és a gyorssegélyekben, a rehabilitációban és a fejlődésben (LRRD), a kapacitásépítésben és a jobb korai előrejelző és gyorsreagálású rendszerek finanszírozásában;

13. sürgeti ezért az Európai Bizottságot, hogy a 10. EFA keretében folytassa az AKCS-EU természeti katasztrófa eszköz támogatását, és bővítse tovább annak alkalmazási körét úgy, hogy az AKCS-n belüli együttműködésre előirányzott forrásokból legalább 250 millió EUR-t biztosítson, felhasználva az AKCS-régiók és AKCS-államok, különösen a kis AKCS-szigetállamok támogatására képzett javasolt „tartalék” forrásainak egy részét is az egész AKCS-t felölelő, természeti csapásokra való felkészülést és azok kezelését célzó program és a katasztrófa utáni hosszú távú újjáépítés átfogó végrehajtása keretében;
14. úgy véli, hogy az Európai Fejlesztési Alapnak (EFA) elégséges finanszírozásra van szüksége ahhoz, hogy támogassa a fejlődő országokat az éghajlatváltozás által okozott hatásokhoz való alkalmazkodásban és azok mérséklésében; hangsúlyozza ebben az összefüggésben a kapacitásépítésnek, a természeti csapások megelőzésének, az oktatásnak, a működő infrastruktúráknak és a gyógyszerekhez való hozzáférésnek a fontosságát, és rámutat arra, hogy kapacitásokat kell kiépíteni a tudomány, a hatásvizsgálat és az alkalmazkodás értékelése, a kockázatok előrejelzése és a tiszta fejlesztési mechanizmusra (CDM) való felkészülés projektjeinek terén;
15. hangsúlyozza, hogy növelni kell a megfelelő humán erőforrás-fejlesztés finanszírozását a természeti csapások megelőzése, a felkészülés, a hatásmérséklés és -kezelés, valamint az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodás tekintetében, valamint ezeken a területeken a dél-dél együttműködés erősítése terén;
16. felszólítja az Európai Bizottságot és az EU tagállamait, hogy tegyenek meg minden szükséges intézkedést annak érdekében, hogy a lehető leggyorsabban lehessen mobilizálni a pénzügyi támogatást a gyorssegélyre és a humanitárius segítségnyújtásra vonatkozóan;
17. hangsúlyozza, hogy állandóan aktualizálni kell az AKCS-országok környezeti profilját, és általánosan érvényesíteni kell a környezetvédelem szempontjait az országok stratégiai dokumentumokban (CSP-k), a regionális stratégiai dokumentumokban (RSP-k) és a tematikus programokban; hangsúlyozza a társult nemzeti parlamentek és a civil társadalom fontosságát ebben a folyamatban;
18. úgy véli, hogy a fejlesztéspolitika nem választható el a környezetvédelmi és más politikáktól, és holisztikus megközelítésre szólít fel a fenntartható fejlesztéspolitikával kapcsolatban, amely integrálja a környezeti dimenziót az AKCS-ra vonatkozó országos és regionális stratégiai dokumentumokban, valamint valamennyi fejlesztési programban és projektben;
19. felhívja az éghajlatváltozás elleni globális szövetséget (GCCA), hogy váljon kulcsfontosságú eszközzé a természeti csapások megelőzésében és az arra való felkészülésben, valamint az éghajlatváltozáshoz való alkalmazkodásban és annak mérséklésében;
20. sürgeti az AKCS-államok kormányait, hogy alakítsanak ki válságmegelőző vészhelyzeti és készenléti terveket, amelyeknek ki kell terjedniük az evakuálási stratégiákra, a vészhelyzeti biztonsági övezetekre, biztosítási rendszerekre és a gyors elosztásra szolgáló humanitárius források finanszírozására;
21. hangsúlyozza, hogy valóban globális megközelítésre van szükség a természeti csapásokkal és az éghajlatváltozással kapcsolatban, és felszólítja a nemzetközi közösséget, hogy kötelezze el magát az előremutató nemzetközi megoldások mellett; ezért felszólít arra, hogy kezdődjenek meg a tárgyalások az ENSZ éghajlatváltozással foglalkozó nemzetközi konferenciáján egy 2012 utáni globális és átfogó megállapodásról, amelynek a Kiotói Jegyzőkönyvre kell épülnie és azt kell kibővítenie;
22. sürgeti a fejlett országokat, hogy biztosítsanak több forrást a Kiotói Jegyzőkönyv alapján már működő finanszírozási mechanizmusok számára, és törekedjenek arra, hogy ezek a hozzájárulások kötelező erejű kötelezettségvállalásokká váljanak;
23. felszólítja a bevált gyakorlatok megosztására, a technológiaátadásra és a tudatosításra, nevezetesen a földhasználat megtervezésével, a kockázatos övezetekben folytatott építkezésekkel, a biztonságos építkezéssel és a kritikus létesítmények védelmével kapcsolatban;
24. felszólítja a regionális és nemzetköz együttműködés javítására az információs és kommunikációs technológiák (IKT) megosztásának elősegítése érdekében, továbbá az alacsony technológiai szintű megoldások folyamatos finanszírozására, mint amilyen a rádió a vidéki és távoli földrajzi fekvésű területeken;
25. felszólítja az AKCS-országokat, hogy kössenek regionális megállapodásokat a folyók medencéinek kezeléséről, koordinált intézkedéseket hozva a víz- és halászati erőforrásokról;

26. megjegyzi, hogy a megújuló energiaforrások, mint például a napenergia, szélenergia és a biomasszából nyert energia felhasználása lehetővé tenné, hogy az AKCS-országok kevésbé függjenek az olajtól; felszólítja az EU-t és tagállamait, hogy adják át a megfelelő technológiát és biztosítsák a megfelelő finanszírozást, és sürgeti az Európai Bizottságot, hogy a 10. EFA keretében az energiára és vízre vonatkozó finanszírozási eszköz forrásaiból való támogathatóság meghatározásakor vizsgálja felül a kritériumokat, hogy abban szerepeljenek a környezetbarát megoldások, a kiszolgáltatottság és az elszigeteltség kritériumai is;
27. felszólítja az AKCS- és EU-államokat, hogy rögzítsenek külön célkitűzéseket a megújuló energiák felhasználásával kapcsolatban, és úgy véli, hogy a megújuló energiát kell a Cotonoui Megállapódás szerinti AKCS-EU fejlesztési együttműködés programok középpontjába helyezni;
28. utasítja társelnökeit, hogy továbbítsák ezt az állásfoglalást az AKCS-EU Tanácsnak, az Európai Bizottságnak, az Afrikai Uniónak és az Egyesült Nemzetek főtítkárnak.

### ÁLLÁSFOGLALÁS <sup>(1)</sup>

#### **a Kongói Demokratikus Köztársaságban, különösen az ország keleti részén uralkodó helyzetről, valamint ennek a régióra gyakorolt hatásáról**

Az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés,

- amely 2007. november 19-e és 22-e között ült össze Kigaliban (Ruanda),
- tekintettel eljárási szabályzata 17. cikkének (2) bekezdésére,
- tekintettel a Kongói Demokratikus Köztársaságról (KDK) és a Nagy-tavak régiójáról szóló korábbi állásfoglalásaira,
- tekintettel az ENSZ Biztonsági Tanácsának a Kongói Demokratikus Köztársaságban kialakult helyzetről szóló állásfoglalásaira és az ENSZ főtítkárnak az ügyben kiadott havi jelentéseire,
- tekintettel a KDK keleti részében kialakult helyzetről szóló, 2004. december 15-i európai parlamenti állásfoglalásra <sup>(2)</sup>,
- tekintettel a Nagy-tavak régió biztonsági, stabilitási és fejlesztési paktumára, amelyet 2006. december 16-án írtak alá Nairobiban (Kenya) a Nagy-tavak régió országainak állam- és kormányfői,
- tekintettel a gyermekek jogairól szóló, 1989. november 20-i nemzetközi egyezményre, amely tiltja a gyermekek részvételét a fegyveres konfliktusokban,
- tekintettel az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés által a 2006. július 30-án, illetve 2006. október 29-én a KDK-ban tartott elnöki és törvényhozási választások megfigyelésére küldött misszió jelentésére,
- tekintettel a Tanács együttes fellépésére az Európai Unió (EU) azon misszióját illetően, hogy tanácsadást és támogatást nyújtson a biztonsági szektor reformjának keretében a KDK-ban,
- tekintettel a kimberley folyamatra, melynek célja, hogy végérvényesen véget vessen a konfliktusokban szerepet játszó gyémántok forgalmazásának, és javítsa a kormányzást a természeti erőforrásokban gazdag országokban, mégpedig azáltal, hogy ellenőrzik és teljes körűen közzéteszik a vállalatok valamennyi kifizetését és a kormányoknak az olajból, gázból és bányászati termékekből származó bevételeit,

<sup>(1)</sup> Elfogadta az AKCS-EU Közös Parlamenti Közgyűlés 2007. november 22-én Kigaliban (Ruanda).

<sup>(2)</sup> HL C 226. E, 2005.9.15., 359. o.